

Comunió espiritual, una oració audaç

Aquests dies en molts llocs d'arreu del món estarem en quarantena. En algunes zones del planeta s'ha hagut de suprimir fins i tot la celebració pública de l'Eucaristia. Li supliquem que aquesta situació passi i que aviat pugui tornar a tocar les nostres ànimes a través de la Comunió sacramental.

20/03/2020

El 23 d'abril del 1912, sant Josepmaria va fer la Primera Comunió. Aquell dia Jesús “va voler venir a fer-se l'amo del meu cor”, recordava amb agraïment passats els anys.

En la comunió rebem Jesús, però és Ell que ens rep. El convidem a casa nostra, però és ell que ens acull a la seva. Ell és el nostre amfitrió. Els nostres desitjos de rebre'l són un pàl·lid reflex dels seus. Nosaltres repetim la comunió espiritual algunes vegades cada dia, però per a Ell aquest desig d'intimitat amb cadascun de nosaltres és molt més apassionat i irrefrenable: «Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió» (*Lc 22, 15*).

També nosaltres volem que ens cremi el cor la il·lusió de rebre'l, de fer-nos una sola cosa amb Ell. Consola escoltar el sant rector d'Ars

quan diu que «una comunió espiritual actua en l'ànima com una bufada de vent en una brasa que és a punt d'extingir-se. Cada vegada que sentis que el teu amor per Déu s'està refredant, ràpidament fes una comunió espiritual» (sant Joan Maria Vianney, *Sermones*).

Imprescindibles per a Déu

Aquests dies en molts llocs del món estarem en quarantena. Potser alguns no podem sortir de casa per assistir a Missa. En algunes zones del planeta s'ha hagut de suprimir fins i tot la celebració pública de l'Eucaristia. Però el Senyor hi continua sent. Esperant-nos. Desitjant-nos. Li supliquem que aquesta situació passi i que aviat pugui tornar a *tocar* les nostres ànimes a través de la Comunió sacramental. Ens fa por que aquesta *absència* justificada refredi el nostre amor. Pot ser que després de molts

anys de rebre'l cada dia ens vegem privats durant unes setmanes de la seva presència sacramental. Jesús ho sap, però no vol que patim per aquest desig sant, sinó tot el contrari. És fàcil que la seva llunyania física ens faci valorar molt més el regal immerescut de la comunió freqüent, la proximitat tendra d'un Déu que es fa pa i el servei silenciós que ens presten els sacerdots que el fan present amb la seva veu i les seves accions.

Poden ser dies per comprovar fins a quin punt Déu gaudeix amb nosaltres, fins a quin punt ens espera qui és amo de l'eternitat: com diu sant Josepmaria, «qui no necessita res, no vol prescindir de nosaltres» (*És Crist que passa, núm. 84*).

Sants en el que és corrent

La santedat que Déu ens vol regalar és possible al mig del món, al mig del que és ordinari, enmig de les

circumstàncies de cada dia. Potser ni tan sols la gent gran recorda una situació com l'actual. Tanmateix, ara és part del que és "ordinari". Déu ens demana ara que el busquem en la quarantena. No seria bo el desig de buscar-lo en el que és extraordinari, en el risc de sortir al carrer si el més prudent és quedar-se a casa. Obeir els nostres pares, o potser els nostres fills, o els metges i, per descomptat, l'autoritat sanitària són actituds pròpies dels sants. Ells saben viure cada moment amb la pau que els proporciona la unió amb Déu. Saben que Déu fa servir sempre mediacions, instruments; Déu els estima, encara que ells no ho percebin o no ho puguin comprovar.

No sabem quant de temps ens veurem privats de participar en l'Eucaristia, però volem comprendre el valor que tenen als ulls de Déu aquests desitjos nostres manifestats amb constància i sinceritat. Sant

Josepmaria ens ha ensenyat a milers de persones del món una oració que ell va aprendre d'un bon escolapi: «Jo voldria, Senyor, rebre-us amb aquella puresa, humilitat i devoció amb què us rebé la vostra Santíssima Mare; amb l'esperit i fervor dels sants». Expliquen que el mateix Jesús en persona va confiar a santa Faustina Kowalska que si resem la comunió espiritual diverses vegades al dia, en tan sols un mes veurem els nostres cors completament canviats. Aquestes setmanes poden ser una gran oportunitat per engrandir el nostre cor, per identificar-nos amb els mateixos desitjos de Déu.

És una oració molt audaç, perquè no es conforma amb bones intencions. Vol assolir els cims més alts que cap criatura ha somiat. L'ànima vol estar a l'altura de Maria, la benaventurada entre totes les dones. I no contenta amb això, anhela apropiar-se de tot el fervor dels sants. Tot li sembla poc

per complimentar l'hoste que s'ho mereix tot. I Déu li concedeix que els seus desitjos siguin eficaços. Déu neteja l'ànima que resa així. Si se'm permet parlar així, de manera humana, Déu gaudeix comprovant com s'estimen el seu Fill primogènit i els seus fills adoptius, i aquests dies podem fer molt feliç Déu complint el que és ordinari i recitant multitud de vegades aquesta breu oració.

Aquesta pregària ens ajudarà a trobar-lo, no només en el sagrari proper, però potser inaccessible, sinó en les mil menudeses que se suscitaran a les nostres llars.

Presó d'amor!

Són dies per comprendre millor qui fa vint segles que està «... voluntàriament tancat!, per mi, i per tothom» (Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 827). Quan la convivència costi, o quan somriure no sigui fàcil, serà un alleujament comprovar que Ell

ens espera a la seva «presó d'amor». Quan calgui estrènyer el cinturó per trampejar aquesta crisi, quan la malaltia ens assetgi, o quan l'avorriment es faci present, serà un consol saber que el Senyor no se n'ha anat, que és present en els que viuen amb mi, en els que pateixen o en els que simplement tenen por. Quan calgui estudiar sense exàmens o teletreballar sense que el cap comprovi si consultem les xarxes socials, quan ningú no trobi a faltar la nostra puntualitat o quan la nostra col·laboració en la feina de la llar ens reclami posar les últimes pedres, serà vital tenir el seu suport, la seva proximitat i la seva empenta afectuosa. Ningú com Ell no es fa càrrec dels nostres desitjos, sofriments i anhels fins i tot abans que els sentim nosaltres mateixos.

Sant Josep és un d'aquells sants que durant mesos es va alimentar de comunions espirituals. Somiava com

seria el Nen i segurament ho parlava amb Maria. Van ser mesos de preparació, d'ansies d'agafar-lo als braços. Ningú com Maria, la seva esposa, per comprendre'l, però tampoc ningú com ella per avivar aquesta foguera. Les seves paraules van ser possiblement la bufada que va encendre la flama de l'esperança en el seu espòs. No seria estrany que Josep sorprengués Maria dient-li a Jesús les ganes que tenia de petonejar-lo, d'abraçar-lo i de cuidar-lo, o de cantar-li amb l'afecte de la mare més enamorada. Del que no hi ha cap dubte és que junts es van preparar per a la millor rebuda que Déu fet home podia somiar aquí a la terra. Encara que no el rebem sacramentalment, bé podem fer l'acció de gràcies cada dia, després d'unir-nos per televisió o Internet a la Santa Missa, i lloar-lo per tot el bé que ha fet, també el que no comprenem ara.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/comunio-
espiritual-quarantena/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/comunio-espiritual-quarantena/) (07/08/2025)